

COMISIA
EUROPEANĂ

Bruxelles, 6.11.2013
COM(2013) 769 final

2013/0377 (COD)

Propunere de

REGULAMENT AL PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI AL CONSILIULUI

**de modificare a Regulamentului (UE) nr. 525/2013 în ceea ce privește punerea în
aplicare la nivel tehnic a Protocolului de la Kyoto la Convenția-cadru a Organizației
Națiunilor Unite asupra schimbărilor climatice**

(Text cu relevanță pentru SEE)

EXPUNERE DE MOTIVE

1. CONTEXTUL PROPUNERII

Modificarea de la Doha

În cadrul Conferinței de la Doha privind schimbările climatice, din decembrie 2012, cele 192 de părți la Protocolul de la Kyoto la Convenția-cadru a Organizației Națiunilor Unite privind schimbările climatice (denumită în continuare „convenția”) au adoptat o modificare la protocol.¹ Această „modificare de la Doha” stabilește cea de a doua perioadă de angajament din cadrul Protocolului de la Kyoto, care începe la 1 ianuarie 2013 și se încheie la 31 decembrie 2020.

În temeiul modificării de la Doha, Uniunea Europeană, statele sale membre și Islanda se angajează să își limiteze nivelul mediu anual de emisii de gaze cu efect de seră în perioada 2013-2020 la 80 % din emisiile din anul de bază (1990, în cele mai multe cazuri)². Acest angajament se bazează pe obiectivele de reducere a emisiilor stabilite în pachetul privind clima și energia adoptat în 2009, care include în special schema UE de comercializare a certificatelor de emisii (EU ETS) și decizia privind partajarea eforturilor³. Calcularea cantităților aferente angajamentului ține seama de diferențele în ceea ce privește domeniul de aplicare dintre legislația Uniunii Europene și a doua perioadă de angajament a Protocolului de la Kyoto⁴. Această abordare este în conformitate cu concluziile Consiliului din martie 2012, în care se afirmă că angajamentul comun al Uniunii Europene, al statelor sale membre și al Islandei ar trebui să se bazeze pe pachetul legislativ privind clima și energia, dar și că obligațiile fiecărui stat membru de reducere a emisiilor în cea de a doua perioadă de angajament a Protocolului de la Kyoto „nu depășesc obligațiile acestora convenite în cadrul legislației UE”. Această abordare a fost urmată în documentul prezentat în aprilie 2012 de către Uniunea Europeană și statele membre ale acesteia referitor la angajamentul lor în cadrul celei de a doua perioade de angajament⁵.

În afară de modificarea de la Doha, Conferința de la Doha privind schimbările climatice a permis, de asemenea, adoptarea unei serii de decizii cu privire la aspecte tehnice legate de punerea în aplicare a angajamentelor substanțiale de atenuare enumerate în cadrul modificării de la Doha; printre acestea se numără decizii privind contabilizarea și gestionarea unităților Kyoto în perioada de tranziție de la prima la a doua perioadă de angajament

¹ Decizia 1/CMP.8, adoptată de Conferința părților, care funcționează ca reuniune a părților la Protocolul de la Kyoto, FCCC/KP/CMP/2012/13/Add.1.

² Pentru prima perioadă de angajament, anii de bază ai UE au fost după cum urmează: pentru CO₂, CH₄ și N₂O, toate statele membre folosesc anul 1990 ca an de bază, cu următoarele excepții: Bulgaria - 1988; Ungaria - media din perioada 1985-1987; Slovenia - 1986; Polonia - 1988; România - 1989. Pentru gazele fluorurate, toate statele membre utilizează 1995 ca an de bază, cu următoarele excepții: Austria, Franța, Italia și Slovacia - 1990, iar România - 1989.

³ Legislația adoptată la 23 aprilie 2009, inclusiv Directiva 2009/29/CE a Parlamentului European și a Consiliului de modificare a Directivei 2003/87/CE în vederea îmbunătățirii și extinderii sistemului comunitar de comercializare a cotelor de emisii de gaze cu efect de seră și Decizia nr. 406/2009/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 23 aprilie 2009 privind efortul statelor membre de a reduce emisiile de gaze cu efect de seră astfel încât să respecte angajamentele Comunității de reducere a emisiilor de gaze cu efect de seră până în 2020, JO L 140, 5.6.2009.

⁴ Această diferență în ceea ce privește domeniul de aplicare este explicată în detaliu în documentul de lucru al serviciilor Comisiei „Pregătirea obiectivului cuantificat de limitare sau reducere a emisiilor UE (QELRO) pe baza pachetului UE privind clima și energia”, SWD (2012) 18 final, 13.2.2012.

⁵ Documentul din 19 aprilie 2012 prezentat de către Danemarca și Comisia Europeană, în numele Uniunii Europene și a statelor sale membre privind furnizarea de informații referitoare la angajamentele cuantificate de limitare și de reducere a emisiilor (QELRO) pentru cea de a doua perioadă de angajament în temeiul Protocolului de la Kyoto”, FCCC/KP/AWG/2012/MISC.1.

(Deciziile 1/CMP.8 și 2/CMP.8)⁶. O altă serie de decizii, care completează pachetul privind punerea în aplicare, sunt în curs de elaborare. Uniunea Europeană face eforturi pentru a face posibilă adoptarea acestora în cadrul Conferinței de la Varșovia privind schimbările climatice, care urmează să aibă loc în noiembrie 2013.

Îndeplinirea în comun a angajamentelor Uniunii Europene, ale statelor sale membre și ale Islandei

Articolul 4 din Protocolul de la Kyoto permite părților să își îndeplinească în comun angajamentele respective. Uniunea Europeană și statele sale membre au utilizat această opțiune atunci când au ratificat Protocolul de la Kyoto, în 2002, și au pus în aplicare prima perioadă de angajament a acestuia⁷. În timpul negocierilor privind modificarea de la Doha, Uniunea Europeană și statele sale membre au precizat clar că sunt hotărâte din nou să își îndeplinească în comun angajamentele pentru cea de a doua perioadă de angajament, de această dată împreună cu Islanda.

În cazul în care angajamentul comun este îndeplinit, se consideră că părțile care au convenit să își îndeplinească angajamentele în comun și-au îndeplinit fiecare aceste angajamente (pe baza emisiilor agregate de gaze cu efect de seră pentru întreaga perioadă de angajament). În schimb, în eventualitatea neîndeplinirii angajamentului comun, fiecare parte este considerată răspunzătoare pentru propriul nivel de emisii stabilit în acordul lor privind îndeplinirea în comun a obiectivelor. Prin urmare, Protocolul de la Kyoto impune părților la un acord privind îndeplinirea în comun a obiectivelor să stabilească și să notifice, odată cu depunerea instrumentelor de acceptare, nivelurile de emisii respective alocate fiecărei părți la acordul privind îndeplinirea în comun a obiectivelor.

Condițiile privind îndeplinirea în comun a angajamentului asumat de Uniunea Europeană, de statele sale membre și de Islanda figurează în anexa I la propunerea de decizie a Consiliului de adoptare a modificării de la Doha la Protocolul de la Kyoto la Convenția-cadru a Organizației Națiunilor Unite asupra schimbărilor climatice și îndeplinirea în comun a angajamentelor care decurg din acesta.⁸ Aceste condiții vor fi incluse și în acordul bilateral cu Islanda, pentru care Comisia a propus Consiliului o recomandare privind un mandat de negociere în iunie 2013. Odată convenite, aceste condiții, inclusiv nivelurile de emisii respective, trebuie notificate CCONUSC atunci când Uniunea Europeană, statele sale membre și Islanda își depun în comun instrumentele de acceptare a modificării de la Doha.

Contabilizarea emisiilor după 2012

Cea de a doua perioadă de angajament a Protocolului de la Kyoto va menține și, într-o anumită măsură, va consolida sistemul complet existent de contabilizare a emisiilor pentru a asigura transparența rezultatelor obținute de părți și îndeplinirea obligațiilor ce le revin. Principala cerință a acestui sistem constă în faptul că, pentru fiecare parte care și-a asumat un angajament, trebuie calculată o cantitate atribuită. Această cantitate atribuită reprezintă numărul de tone pe care fiecare parte este autorizată să le emită în perioada de angajament, în dioxid de carbon echivalent (CO₂ echivalent). Aceasta este înregistrată sub formă de unități ale cantității atribuite (AAU) în registrul național al fiecărei părți. În temeiul acordului privind îndeplinirea în comun a obiectivelor, prevăzut în anexa II la propunerea de decizie a

⁶ A se vedea nota de subsol 1.

⁷ Decizia 2002/358/CE a Consiliului din 25 aprilie 2002 privind aprobarea, în numele Comunității Europene, a Protocolului de la Kyoto la Convenția-cadru a Organizației Națiunilor Unite asupra schimbărilor climatice și îndeplinirea în comun a angajamentelor care decurg din acesta (JO L 130, 15.5.2002, p. 1).

⁸ COM(2013) 768 final.

Consiliului, Uniunea Europeană, statele sale membre și Islanda au fiecare sarcina de a înregistra, în registrele lor naționale, AAU care reprezintă cantitățile atribuite respective.

În plus față de AAU, registrele naționale vor consemna și vor contabiliza tranzacțiile efectuate în unități care rezultă din utilizarea mecanismelor de flexibilitate ale Protocolului de la Kyoto. În afară de AAU, printre acestea se numără și reduceri de emisii certificate (CER), pentru proiectele privind mecanismul de dezvoltare nepoluantă, unități de reducere a emisiilor (ERU) pentru proiecte de implementare în comun, precum și unități de eliminare (RMU) pentru absorbția prin puturi. Tranzacțiile efectuate în aceste unități vor trebui să respecte cerințele internaționale cum ar fi criteriile de eligibilitate pentru participarea la mecanismele flexibile și cele care reglementează rezerva pentru perioada de angajament (RDP). Aceste cerințe constituie garanții care împiedică o parte să vândă mai multe unități dacă acest lucru nu se justifică prin reduceri efective ale emisiilor părții respective. În plus, în cadrul Conferinței de la Doha privind schimbările climatice s-a convenit asupra unor norme privind tranziția de la prima perioadă de angajament la cea de a doua, în special în legătură cu reportarea surplusului de AAU din prima perioadă de angajament.

Deși, în principiu, normele de la Kyoto recent convenite nu aduc atingere funcționării EU ETS și deciziei privind partajarea eforturilor, ar trebui clarificată interacțiunea dintre sistemul de contabilizare al Protocolului de la Kyoto și normele de contabilizare prevăzute de legislația Uniunii Europene. Aplicarea normelor de la Kyoto trebuie să fie aliniată la aplicarea normelor prevăzute de legislația UE. În plus, pentru aplicarea acordului privind îndeplinirea în comun a obiectivelor va fi necesară definirea unor norme tehnice suplimentare.

Temeiul juridic pentru punerea în aplicare la nivel tehnic în Uniunea Europeană

În prima perioadă de angajament a Protocolului de la Kyoto (2008-2012), cerințele convenite pe plan internațional au fost puse în aplicare prin Decizia privind mecanismul de monitorizare⁹ și prin regulamentele privind registrele aplicabile pentru etapa a doua a EU ETS (2008-2012)¹⁰. Printre aceste cerințe se numărau contabilizarea emisiilor și a unităților, îndeplinirea în comun a obiectivelor de către UE, gestionarea unităților în funcție de angajamentele asumate în cadrul Protocolului de la Kyoto și interacțiunea acestora cu procesele de gestionare a unităților din cadrul EU ETS. Regulamentele privind registrele prevedeau norme de contabilizare și gestionare a unităților pentru punerea în aplicare a EU ETS și a primei perioade de angajament a Protocolului de la Kyoto. Regulamentul privind registrele aflat în vigoare¹¹ conține doar dispoziții privind gestionarea unităților legate de punerea în aplicare și realizarea celei de a treia faze a EU ETS și a Deciziei privind partajarea eforturilor. Regulamentul nu stabilește cerințele de contabilizare pentru punerea în aplicare la nivel tehnic a protocolului după 2012.

⁹ Decizia nr. 280/2004/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 11 februarie 2004 privind un mecanism de monitorizare a emisiilor de gaze cu efect de seră în cadrul Comunității și de punere în aplicare a Protocolului de la Kyoto (JO L 49, 19.2.2004, p. 1).

¹⁰ Regulamentul (CE) nr. 2216/2004 al Comisiei din 21 decembrie 2004 privind un sistem de registre standardizat și securizat în conformitate cu Directiva 2003/87/CE a Parlamentului European și a Consiliului și cu Decizia nr. 280/2004/CE a Parlamentului European și a Consiliului (JO L 386, 29.12.2004, p. 1) și Regulamentul (CE) nr. 920/2010 al Comisiei din 7 octombrie 2010 privind un sistem standardizat și securizat de registre în conformitate cu Directiva 2003/87/CE a Parlamentului European și a Consiliului și cu Decizia nr. 280/2004/CE a Parlamentului European și a Consiliului (JO L 270, 14.10.2010, p. 1).

¹¹ Regulamentul (UE) nr. 389/2013 al Comisiei din 2 mai 2013 de creare a registrului Uniunii în conformitate cu Directiva 2003/87/CE a Parlamentului European și a Consiliului și cu Deciziile nr. 280/2004/CE și nr. 406/2009/CE ale Parlamentului European și ale Consiliului și de abrogare a Regulamentelor (UE) nr. 920/2010 și (UE) nr. 1193/2011 ale Comisiei (JO L 122, 3.5.2013, p. 1.).

Punerea în aplicare a Protocolului de la Kyoto după 2012 necesită un set de norme tehnice de punere în aplicare care urmează să fie elaborate pentru Uniunea Europeană, statele sale membre și Islanda. Regulamentul privind mecanismul de monitorizare¹², adoptat recent, nu conține temeiul juridic care ar permite Comisiei să facă acest lucru în ceea ce privește registrele naționale ale statelor membre. Prin urmare, este necesar ca această modificare a Regulamentului privind mecanismul de monitorizare să furnizeze temeiul juridic necesar.

2. PUNEREA ÎN APLICARE LA NIVEL TEHNIC A PROTOCOLULUI DE LA KYOTO DUPĂ 2012

Pentru a se asigura punerea în aplicare la nivel tehnic a Protocolului de la Kyoto în Uniunea Europeană după 2012, pentru a permite îndeplinirea în comun efectivă a angajamentelor Uniunii Europene, ale statelor sale membre și ale Islandei, și pentru a asigura alinierea sa cu aplicarea EU ETS și a Deciziei privind partajarea eforturilor, trebuie stabilite norme tehnice de punere în aplicare în Uniunea Europeană. Aceste norme ar trebui să abordeze o serie de aspecte, cum ar fi:

- procesele de gestionare a unităților, cum ar fi tranzacțiile cu unități Kyoto (emiterea, transferul, achiziționarea, anularea, retragerea, reportarea, înlocuirea sau modificarea datei de expirare) efectuate în registrele naționale ale Uniunii Europene, ale statelor membre și ale Islandei sau între aceste registre;
- procesele de contabilizare legate de tranziția de la prima la a doua perioadă de angajament, inclusiv reportarea de AAU, CER și ERU excedentare din prima în cea de a doua perioadă de angajament;
- crearea și menținerea unei rezerve de unități excedentare din perioada anterioară (PPSR) și a unei rezerve pentru perioada de angajament (CPR) pentru fiecare parte la acordul privind îndeplinirea în comun a obiectivelor;
- prelevarea unei taxe pe sumele provenite din emiterea de ERU și primul transfer internațional de AAU în cea de a doua perioadă de angajament.

Prezenta propunere de regulament al Parlamentului European și al Consiliului constituie baza pentru punerea în aplicare a acestor aspecte tehnice în Uniunea Europeană prin adoptarea unor acte juridice.

Procesele de gestionare a unităților

Actele delegate prevăzute în prezenta propunere sunt necesare pentru a se garanta că toate tranzacțiile cu unități Kyoto efectuate în registrele naționale din Uniunea Europeană, statele sale membre și Islanda sunt în concordanță cu îndeplinirea în comun a angajamentelor lor. Tranzacțiile includ emiterea, transferul, achiziționarea, anularea, reportarea, înlocuirea, modificarea datei de expirare și retragerea. De asemenea, este necesar să se asigure aplicarea efectivă a proceselor de gestionare a unităților stabilite pentru contabilizarea emisiilor și a unităților în cadrul EU ETS și al Deciziei privind partajarea eforturilor. Acordul privind îndeplinirea în comun a obiectivelor pentru a doua perioadă de angajament va necesita precizări suplimentare în ceea ce privește aplicarea normelor de la Kyoto în Uniunea Europeană.

¹² Regulamentul (UE) nr. 525/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 21 mai 2013 privind un mecanism de monitorizare și de raportare a emisiilor de gaze cu efect de seră, precum și de raportare, la nivel național și al Uniunii, a altor informații relevante pentru schimbările climatice și de abrogare a Deciziei nr. 280/2004/CE (JO L 165, 18.6.2013, p. 13).

În plus, atât EU ETS, cât și Decizia privind partajarea eforturilor permit utilizarea limitată a unităților Kyoto pentru respectarea obligațiilor stabilite în legislația UE. Este esențial ca punerea în aplicare la nivel tehnic a normelor de la Kyoto în Uniunea Europeană să prevadă flexibilitatea totală înscrisă în legislația Uniunii, astfel încât aceste unități să poată fi accesate de către operatori în conformitate cu dispozițiile UE ETS și de statele membre în legătură cu obligațiile care le revin în temeiul Deciziei privind partajarea eforturilor. De asemenea, este esențial ca punerea în aplicare la nivel tehnic să asigure utilizarea unor practici solide de contabilizare relevante pentru alinierea normelor de aplicare de la Kyoto cu UE ETS și cu Decizia privind partajarea eforturilor. Printre acestea se numără și necesitatea asigurării că o unitate Kyoto este emisă sau retrasă pentru fiecare unitate UE corespunzătoare creată sau utilizată, pentru asigurarea conformității.

În plus, actele delegate prevăzute în prezenta propunere trebuie să definească norme eficace privind retragerea unităților după 2012: îndeplinirea angajamentului comun depinde de retragerea unităților de către Uniunea Europeană, de către fiecare stat membru și de către Islanda, în funcție de nivelurile de emisii respective. Un proces coerent de retragere a unităților de către Uniune, statele membre și Islanda și identificarea clară a unităților care urmează să fie retrase de către fiecare parte va garanta faptul că respectarea legislației Uniunii înseamnă, în același timp, respectarea angajamentelor asumate în temeiul Protocolului de la Kyoto și viceversa. De altfel, un astfel de proces este necesar pentru a asigura integritatea contabilizării în cadrul EU ETS. Cu condiția ca operatorii care fac obiectul EU ETS să se conformeze obligațiilor din propunere, acest proces va garanta, de asemenea, că nu este necesară dobândirea de noi unități Kyoto pentru acoperirea emisiilor respective în vederea respectării cerințelor de contabilizare de la Kyoto pentru cea de a doua perioadă de angajament. În acest scop, actele delegate prevăzute de prezenta propunere vor garanta că emisiile care fac obiectul EU ETS între 1 ianuarie 2013 și 31 decembrie 2020 corespund retragerii ulterioare a unităților valabile pentru cea de a doua perioadă de angajament în cadrul Protocolului de la Kyoto. În esență, acestea vor asigura că o unitate Kyoto valabilă pentru cea de a doua perioadă de angajament este retrasă pentru fiecare unitate restituită în cadrul EU ETS pentru emisiile provenite din sursele enumerate în anexa A la Protocolul de la Kyoto. În mod similar, acestea vor stabili, de asemenea, că unitățile Kyoto, valabile pentru cea de a doua perioadă de angajament, sunt retrase în schimbul emisiilor și al absorbțiilor din statele membre și din Islanda, în sectoarele care nu fac obiectul EU ETS, în măsura în care aceste gaze, surse și puțuri fac obiectul protocolului.

Procesele de contabilizare legate de tranziția de la prima la a doua perioadă de angajament

Decizia 13/CMP.1, care conține principalele norme de contabilizare din Protocolul de la Kyoto¹³, stabilește dispozițiile potrivit cărora părțile vor putea reporta ERU, CER și AAU pentru perioada de angajare următoare după ce toate părțile vor finaliza evaluarea conformității. În temeiul prezentei decizii, ERU și CER pot fi reportate până la o limită echivalentă cu 2,5 % din cantitatea atribuită unei părți. Unitățile de eliminare (RMU), reducerile de emisii certificate temporar (tCER), reducerile de emisii certificate pe termen lung (ICER) și ERU care rezultă din conversia RMU nu pot fi reportate. Decizia 1/CMP.8 confirmă aplicarea acestor norme după 2012 și adaugă cerința ca AAU reportate să fie transferate în rezerva de unități excedentare din perioada anterioară (PPSR) a părții respective.

Procentul-limită privind reportarea CER și ERU se aplică pe baza cantității atribuite, iar CER și ERU valabile pentru prima perioadă de angajament utilizate pentru conformitate în faza a

¹³ Decizia 13/CMP.1 privind modalitățile de contabilizare a cantităților atribuite în temeiul articolului 7 alineatul (4) din Protocolul de la Kyoto, FCCC/KP/CMP/2005/8/Add.2.

treia a EU ETS (2013-2020) sunt înscrise în registrul Uniunii. Din aceste motive, va fi esențial ca limita la nivelul Uniunii Europene și al statelor membre ale acesteia să se aplice astfel încât aceste unități să poată fi reportate în cazul retragerii ulterioare. Mai mult, în cadrul UE ETS, conturile trebuie deschise și gestionate nu numai de către părți, ci și de către entități private. În măsura în care aceste conturi conțin CER și ERU, va fi important să se stabilească norme coerente care să permită aplicarea optimă a normelor în materie de reportare. AAU care reprezintă certificate reportate din a doua în a treia fază a EU ETS sunt, de asemenea, înscrise în registrul Uniunii. Prin urmare, va trebui ca actele delegate să stabilească, de asemenea, norme de aplicare a dispozițiilor privind reportarea AAU pentru a se asigura că aplicarea sistemului de contabilizare prevăzut în Protocolul de la Kyoto este aliniat cu cel din cadrul EU ETS și din Decizia privind partajarea eforturilor.

Înființarea și gestionarea unei rezerve pentru perioada de angajament (CPR) și a unei rezerve de unități excedentare din perioada anterioară (PPSR) pentru fiecare parte la acordul privind îndeplinirea în comun a obiectivelor

Actele delegate prevăzute în prezenta propunere vor trebui, de asemenea, să aducă precizări privind funcționarea CPR în registrele naționale ale Uniunii Europene, ale statelor sale membre și ale Islandei. Obligația internațională de a crea și menține o rezervă pentru perioada de angajament ține de responsabilitatea fiecărei părți de a-și gestiona și contabiliza cantitatea atribuită. În conformitate cu deciziile internaționale, CPR este egală cu cea mai mică dintre următoarele valori: 90 % din cantitatea atribuită inițial unei părți sau 100 % din valoarea ultimului inventar revizuit, înmulțită cu 8. CPR se aplică fiecărei părți la acordul privind îndeplinirea în comun a obiectivelor. Întrucât cantitatea atribuită statelor membre și Islandei acoperă doar sectoarele care nu fac obiectul ETS, iar cantitatea atribuită Uniunii acoperă sectoarele care fac obiectul ETS, actele delegate prevăzute în prezenta propunere sunt necesare pentru a stabili o abordare coerentă pentru calcularea exactă și raportarea transparentă a rezervelor pentru perioada de angajament respectivă ale Uniunii Europene, ale statelor sale membre și ale Islandei.

Conform Deciziei 1/CMP.8, fiecare parte trebuie să stabilească o rezervă de unități excedentare din perioada anterioară (PPSR) în registrul său național și să stabilească normele aferente PPSR, după cum urmează: unitățile pot fi transferate dintr-o PPSR în alta; fiecare parte își poate retrage propriile unități din propria PPSR până la nivelul la care emisiile din cea de a doua perioadă de angajament depășesc cantitatea atribuită; o parte poate achiziționa din PPSR a unei alte părți unități în valoare de până la 2 % din cantitatea atribuită în perioada de angajament precedentă. Uniunea Europeană, statele sale membre și Islanda sunt fiecare responsabile să creeze și să mențină o PPSR în conformitate cu normele convenite la nivel internațional și cu condițiile privind îndeplinirea în comun. Este necesar să se stabilească domeniul de aplicare al fiecărei PPSR în funcție de definiția nivelurilor de emisii care figurează în anexa I la propunerea de decizie a Consiliului. Este, de asemenea, necesar să se stabilească norme comune privind soldul de deschidere¹⁴, precum și utilizarea și achiziționarea de unități în PPSR ale Uniunii Europene, ale statelor sale membre și ale Islandei.

¹⁴ Soldul inițial al PPSR aparținând Uniunii Europene, care urmează să fie stabilit în registrul Uniunii, va consta în principal în AAU înscrise în registrul Uniunii în conformitate cu articolul 56 din Regulamentul nr. 920/2010/CE, care reprezintă certificatele EU ETS reportate în conformitate cu articolul 57 din Regulamentul nr. 920/2010/CE. Soldul inițial al fiecărei PPSR a statelor membre și a Islandei va consta în AAU reportate în fiecare registru național.

Prelevarea aplicată AAU și ERU

Conform Deciziei 1/CMP.8, primul transfer internațional de AAU și emiterea de ERU trebuie să respecte o prelevare de 2 %. În măsura în care această taxă se aplică la emiterea de ERU, aceasta va fi responsabilitatea fiecărui stat membru și a Islandei. Cu toate acestea, în măsura în care soldurile AAU trebuie să fie în echilibru, astfel încât o unitate Kyoto valabilă să poată fi retrasă pentru fiecare unitate folosită în vederea respectării Deciziei de partajare a eforturilor, actele delegate prevăzute în prezenta propunere sunt necesare pentru a se asigura că sistemul de contabilizare utilizat pentru aplicarea prelevării este aliniat la cerințele din legislația Uniunii Europene.

3. ELEMENTELE JURIDICE ALE PREZENTEI PROPUNERI

Prezenta propunere modifică temeiul juridic, prevăzut în Regulamentul privind mecanismul de monitorizare, care oferă Comisiei posibilitatea de a adopta acte fără caracter legislativ prin care să stabilească norme privind elemente neesențiale legate de contabilizarea unităților Kyoto după 2012 în legislația UE. Elementele esențiale în ceea ce privește angajamentele Uniunii Europene, ale statelor sale membre și ale Islandei, punerea lor în aplicare și îndeplinirea în comun sunt stabilite într-o serie de instrumente juridice, printre care se numără propunerea separată de decizie a Consiliului. Acestea vor fi, de asemenea, abordate în acordul bilateral cu Islanda și sunt incluse în modificarea de la Doha și în deciziile conexe ale Conferinței părților care funcționează ca reuniune a părților la Protocolul de la Kyoto, precum și în Regulamentul privind mecanismul de monitorizare și în actele delegate și de punere în aplicare adoptate în temeiul acestuia.

Înainte, în cadrul vechilor regulamente privind registrele, aceste norme erau adoptate în conformitate cu procedura comitetului de reglementare cu control. Temeiul juridic al acestora figura în Decizia privind mecanismul de monitorizare. Temeiul juridic care a permis punerea în aplicare a unor aspecte tehnice legate de gestionarea unităților în prima perioadă de angajament a Protocolului de la Kyoto prin adoptarea regulamentelor privind registrele figura la articolul 3 alineatul (3) și la articolul 6 alineatul (1) din Decizia privind mecanismul de monitorizare. Decizia făcea referire, printre altele, la necesitatea adoptării de dispoziții de punere în aplicare conform procedurii comitetelor în ceea ce privește rapoartele privind informațiile din registrul național referitoare la emiterea, achiziționarea, deținerea, transferul, anularea, retragerea și reportarea unităților cantității atribuite, a unităților de eliminare, a unităților de reducere a emisiilor și a reducerilor de emisii certificate în cursul anului precedent. Decizia prevedea, de asemenea, adoptarea de măsuri conform procedurii comitetelor în ceea ce privește obligația care revine Comunității și statelor sale membre potrivit căreia acestea „stabilesc și gestionează registre în scopul contabilizării cu precizie a operațiunilor de emisie, deținere, transfer, achiziție, anulare și retragere a părților dintr-o cantitate atribuită, a unităților de absorbție, a unităților de reducere a emisiilor și a reducerilor de emisii care au fost omologate, precum și de reportare a părților dintr-o cantitate atribuită, a unităților de reducere a emisiilor și a reducerilor de emisii care au fost omologate”.

Decizia privind mecanismul de monitorizare a fost abrogată și înlocuită cu Regulamentul privind mecanismul de monitorizare, care a intrat în vigoare la 8 iulie 2013. La articolul 10, („Înființarea și gestionarea registrelor”), Regulamentul privind mecanismul de monitorizare menționează sistemul de registre care permite punerea în aplicare la nivel tehnic a Protocolului de la Kyoto în ceea ce privește gestionarea unităților în registrele naționale. Acesta conține elementul esențial al obligației convenite la nivel internațional care revine Uniunii și statelor membre potrivit căreia acestea „înființează și păstrează registre pentru a contabiliza în mod precis emiterea, deținerea, transferul, achiziționarea, anularea, retragerea,

reportarea, înlocuirea sau schimbarea datei expirării, după caz, a AAU, RMU, ERU CER, tCER și ICER”. Articolul 10 alineatul (4) conține și temeiul juridic care permite adoptarea unui act delegat de punere în aplicare a unor aspecte neesențiale legate de punerea în aplicare la nivel tehnic a Protocolului de la Kyoto în ceea ce privește gestionarea unităților în registrele naționale, prin înlocuirea articolului 6 alineatul (1) din Decizia privind mecanismul de monitorizare. Dacă articolul 6 alineatul (1) din Decizia privind mecanismul de monitorizare se aplica tuturor aspectelor legate de gestionarea unităților „în registrele Comunității și ale statelor sale membre”, domeniul de aplicare al acestei dispoziții a fost redus în Regulamentul privind mecanismul de monitorizare. Temeiul juridic pentru adoptarea actelor delegate se aplică acum doar la „înființarea” (în loc de stabilirea *și gestionarea*) registrului Uniunii (în loc de registrele Uniunii *și ale statelor membre*).

Pentru a crea un sistem de registre eficace care să aplice noile cerințe privind gestionarea unităților în a doua perioadă de angajament din cadrul Protocolului de la Kyoto, este, așadar, necesară modificarea articolului 10 din Regulamentul privind mecanismul de monitorizare. Domeniul de aplicare al regulamentului trebuie extins, astfel încât să includă toate problemele legate de punerea în aplicare la nivel tehnic cu privire la gestionarea unităților în registrele naționale în conformitate cu Protocolul de la Kyoto, cu modificarea de la Doha și cu deciziile adoptate în acest temei pentru a doua perioadă de angajament a Protocolului de la Kyoto.

Având în vedere conținutul normelor care trebuie adoptate în actele juridice prevăzute în prezenta propunere, în conformitate cu cele de mai sus, aceste acte juridice trebuie, de asemenea, să fie adoptate ca acte delegate în temeiul articolului 290 din TFUE, astfel cum se prevede deja la articolul 10 alineatul (4) din Regulamentul privind mecanismul de monitorizare.

Un act delegat completează normele esențiale, aducând precizări legate de conținutul acestora și reglementând detalii suplimentare. Actul delegat este diferit de un act de punere în aplicare, adoptat în temeiul articolului 291 din TFUE, care prevede condiții uniforme de punere în aplicare a legislației Uniunii de către statele membre. Astfel cum s-a arătat mai sus, cerințele de contabilizare care trebuie puse în aplicare după 2012 nu numai că decurg doar din legislația UE, dar sunt în mare măsură bazate pe reguli convenite la nivel internațional. De asemenea, acestea nu sunt puse în aplicare doar de către statele membre, ci și de către Uniunea Europeană însăși, ceea ce creează obligații și pentru instituțiile UE. În conformitate cu articolul 290 din TFUE, actele delegate avute în vedere în prezenta propunere nu ar armoniza punerea în aplicare a normelor esențiale existente, ci mai degrabă ar stabili detalii tehnice specifice suplimentare pentru punerea în aplicare a Protocolului de la Kyoto după 2012.

Propunere de

REGULAMENT AL PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI AL CONSILIULUI

de modificare a Regulamentului (UE) nr. 525/2013 în ceea ce privește punerea în aplicare la nivel tehnic a Protocolului de la Kyoto la Convenția-cadru a Organizației Națiunilor Unite asupra schimbărilor climatice

(Text cu relevanță pentru SEE)

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 192 alineatul (1),

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European¹⁵,

având în vedere avizul Comitetului Regiunilor¹⁶,

hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară,

întrucât:

- (1) Consiliul a adoptat Decizia [...] privind adoptarea modificării de la Doha la Protocolul de la Kyoto la Convenția-cadru a Organizației Națiunilor Unite asupra schimbărilor climatice și îndeplinirea în comun a angajamentelor care decurg din acesta¹⁷. Decizia adoptă modificarea de la Doha la Protocolul de la Kyoto la Convenția-cadru a Organizației Națiunilor Unite asupra schimbărilor climatice („CCONUSC”), prin care se stabilește o a doua perioadă de angajament, în numele Uniunii, și precizează condițiile îndeplinirii în comun a angajamentelor Uniunii, ale statelor sale membre și ale Islandei în conformitate cu articolul 4 din Protocolul de la Kyoto.
- (2) Adoptarea modificării de la Doha, punerea în aplicare a deciziilor conexe ale Conferinței părților care funcționează ca reuniune a părților la Protocolul de la Kyoto și condițiile de îndeplinire în comun în Uniune, în statele sale membre și în Islanda necesită stabilirea unor norme care să asigure punerea în aplicare la nivel tehnic a Protocolului de la Kyoto în Uniune după 2012, care să permită îndeplinirea în comun efectivă a angajamentelor Uniunii, ale statelor sale membre și ale Islandei, și care să asigure alinierea cu funcționarea sistemului Uniunii de comercializare a emisiilor („EU ETS”) instituit prin Directiva 2003/87/CE a Parlamentului European și a Consiliului¹⁸ și prin Decizia 406/2009/CE a Parlamentului European și a Consiliului¹⁹.

¹⁵ JO C , , p. ..

¹⁶ JO C , , p. ..

¹⁷ JO L , , p. .

¹⁸ Directiva 2003/87/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 octombrie 2003 de stabilire a unui sistem de comercializare a cotelor de emisie de gaze cu efect de seră în cadrul Comunității și de modificare a Directivei 96/61/CE a Consiliului. (JO L 275/ 32, 25 .10. 2003).

- (3) În prima perioadă de angajament din cadrul Protocolului de la Kyoto, cerințele convenite la nivel internațional privind contabilizarea și gestionarea emisiilor și a unităților și acordul privind îndeplinirea în comun a obiectivelor de către Uniune și statele sale membre au fost puse în aplicare în temeiul Deciziei nr. 280/2004/CE a Parlamentului European și a Consiliului²⁰ și al așa-numitelor regulamente privind registrele²¹. Vechile regulamente privind registrele au fost înlocuite cu Regulamentul (UE) nr. 389/2013 al Comisiei²², care conține acum dispoziții privind gestionarea unităților în contextul punerii în aplicare și al funcționării EU ETS și a Deciziei 406/2009/CE²³. Regulamentul (UE) nr. 525/2013 al Parlamentului European și al Consiliului²⁴ adoptat recent nu mai conține baza juridică necesară pentru adoptarea actelor delegate pentru punerea în aplicare a normelor pentru cea de a doua perioadă de angajament.
- (4) Pentru ce a de a doua perioadă de angajament, cantitatea atribuită Uniunii se referă la emisiile de gaze cu efect de seră din surse care fac obiectul EU ETS, în măsura în care acestea fac obiectul Protocolului de la Kyoto, în timp ce cantitățile respective atribuite statelor membre și Islandei se referă la toate celelalte emisii de gaze cu efect de seră din surse și la absorbția lor prin puțuri, care fac obiectul Protocolului de la Kyoto.
- (5) Decizia 1/CMP.8²⁵ modifică normele privind stabilirea eligibilității pentru participarea la mecanismele flexibile în cadrul Protocolului de la Kyoto. De asemenea, aceasta definește limitele privind unitățile reportate de la prima la a doua perioadă de angajament, inclusiv obligația ca fiecare parte să creeze o rezervă de unități excedentare din perioada anterioară (PPSR). În plus, decizia respectivă prevede prelevarea unei cote de 2 % din primele transferuri internaționale de unități ale cantității atribuite (AAU) și emiterea de unități de reducere a emisiilor (ERU) pentru proiecte de punere în aplicare în comun imediat după conversia în ERU a AAU sau a unităților de eliminare (RMU) deținute anterior de către părți. În prezent, sunt în curs

¹⁹ Decizia nr. 406/2009/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 23 aprilie 2009 privind efortul statelor membre de a reduce emisiile de gaze cu efect de seră astfel încât să respecte angajamentele Comunității de reducere a emisiilor de gaze cu efect de seră până în 2020 (JO L 140, 5.6.2009).

²⁰ Decizia nr. 280/2004/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 11 februarie 2004 privind un mecanism de monitorizare a emisiilor de gaze cu efect de seră în cadrul Comunității și de punere în aplicare a Protocolului de la Kyoto (JO L 49, 19.2.2004, p. 1).

²¹ Regulamentul (CE) nr. 2216/2004 al Comisiei din 21 decembrie 2004 privind un sistem de registre standardizat și securizat în conformitate cu Directiva 2003/87/CE a Parlamentului European și a Consiliului și cu Decizia nr. 280/2004/CE a Parlamentului European și a Consiliului (JO L 386, 29.12.2004, p. 1) și Regulamentul (CE) nr. 920/2010 al Comisiei din 7 octombrie 2010 privind un sistem standardizat și securizat de registre în conformitate cu Directiva 2003/87/CE a Parlamentului European și a Consiliului și cu Decizia nr. 280/2004/CE a Parlamentului European și a Consiliului (JO L 270, 14.10.2010, p. 1).

²² Regulamentul (UE) nr. 389/2013 al Comisiei din 2 mai 2013 de creare a registrului Uniunii în conformitate cu Directiva 2003/87/CE a Parlamentului European și a Consiliului și cu Deciziile nr. 280/2004/CE și nr. 406/2009/CE ale Parlamentului European și ale Consiliului și de abrogare a Regulamentelor (UE) nr. 920/2010 și (UE) nr. 1193/2011 ale Comisiei (JO L 122, 3.5.2013, p. 1.)

²³ Decizia nr. 406/2009/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 23 aprilie 2009 privind efortul statelor membre de a reduce emisiile de gaze cu efect de seră astfel încât să respecte angajamentele Comunității de reducere a emisiilor de gaze cu efect de seră până în 2020 (JO L 140, 5.6.2009, p. 136).

²⁴ Regulamentul (UE) nr. 525/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 21 mai 2013 privind un mecanism de monitorizare și de raportare a emisiilor de gaze cu efect de seră, precum și de raportare, la nivel național și al Uniunii, a altor informații relevante pentru schimbările climatice și de abrogare a Deciziei nr. 280/2004/CE (JO L 165, 18.6.2013, p. 13).

²⁵ Decizia 1/CMP.8, adoptată de Conferința părților, care funcționează ca reuniune a părților la Protocolul de la Kyoto, FCCC/KP/CMP/2012/13/Add.1.

de negociere norme suplimentare de punere în aplicare a Protocolului de la Kyoto pentru a doua perioadă de angajament.

- (6) Pentru instituirea unor norme coerente care să asigure punere în aplicare la nivel tehnic a Protocolului de la Kyoto în Uniunea Europeană după 2012, pentru a permite îndeplinirea în comun efectivă a angajamentelor Uniunii, ale statelor sale membre și ale Islandei și pentru a asigura alinierea sa cu aplicarea EU ETS și a Deciziei privind partajarea eforturilor, trebuie delegată Comisiei competența de a adopta acte delegate în conformitate cu articolul 290 din TFUE. Atunci când pregătește și elaborează acte delegate, Comisia ar trebui să asigure consecvența acestora cu cerințele de contabilizare convenite la nivel internațional, cu condițiile privind îndeplinirea în comun stabilite în Decizia [...] și cu legislația relevantă a Uniunii,

ADOPTĂ PREZENTUL REGULAMENT:

Articolul 1

Regulamentul (UE) nr. 525/2013 se modifică după cum urmează:

1. La articolul 3, se adaugă următoarele puncte (13a) și (13b):

„(13a) «rezervă pentru perioada de angajament» sau «CPR» înseamnă rezerva creată în temeiul anexei la Decizia 11/CMP.1 sau al altor decizii relevante adoptate de organisme care țin de CCONUSC sau de Protocolul de la Kyoto;

(13b) «rezerva de unități excedentare din perioada anterioară» sau «PPSR» înseamnă rezerva creată în temeiul Deciziei 1/CMP.8 sau al altor decizii relevante adoptate de organisme care țin de CCONUSC sau de Protocolul de la Kyoto;”
2. Articolul 10 se modifică după cum urmează:
 - (a) La articolul 10 alineatul (1) se adaugă următorul paragraf:

„Uniunea și statele membre țin cont, în registrele lor, de transferul de unități necesare prevăzute de Protocolul de la Kyoto, Decizia 1/CMP.8 sau alte decizii relevante adoptate de organisme care țin de CCONUSC sau de Protocolul de la Kyoto, ca prelevare ce urmează a fi efectuată după emiterea de ERU și primul transfer internațional de AAU.”
 - (b) La articolul 10 se adaugă următorul alineat (5):

„5. Comisia este, de asemenea, împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 25 pentru a asigura, prin registrele Uniunii și ale statelor membre, punerea în aplicare la nivel tehnic a Protocolului de la Kyoto, pentru a permite îndeplinirea efectivă în comun a angajamentelor Uniunii, ale statelor membre și ale Islandei și pentru a asigura alinierea sa cu aplicarea Directivei 2003/87/CE și a Deciziei 406/2009/CE, inclusiv:

 - (a) procesele de gestionare a unităților, cum ar fi tranzacțiile cu AAU, CER, inclusiv ICER și tCER, ERU și RMU (emiterea, transferul, achiziționarea, anularea, retragerea, reportarea, înlocuirea sau modificarea datei de expirare) efectuate în registrele naționale ale Uniunii Europene, ale statelor sale membre și ale Islandei sau între aceste registre;
 - (b) procesele de contabilizare legate de tranziția de la prima la a doua perioadă de angajament, inclusiv reportarea de AAU, CER și ERU excedentare din prima în cea de a doua perioadă de angajament;

- (c) înființarea și gestionarea unei rezerve de unități excedentare din perioada anterioară și a unei rezerve pentru perioada de angajament pentru Uniune și statele membre;
- (d) contabilizarea prelevării, astfel cum se prevede la alineatul (1) din prezentul articol.

Atunci când adoptă actele delegate menționate la primul paragraf, Comisia asigură o punere în aplicare coerentă a cerințelor convenite la nivel internațional în materie de contabilizare, optimizează transparența și asigură exactitatea contabilizării unităților Kyoto de către Uniunea Europeană și statele membre, reducând la minimum sarcina administrativă și costurile.”

Articolul 2

Prezentul regulament intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Adoptat la Bruxelles,

*Pentru Parlamentul European,
Președintele*

*Pentru Consiliu,
Președintele*